

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА СХIV, БРОЙ 22

СОФИЯ, 16-30 НОЕМВРИ 2013 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com, bg.synpress@gmail.com

Официален сайт на Св. Синод на БПЦ – www.bg-patriarshia.bg

ГЛАСЪТ НА СВ. ОТЦИ

Св. Григорий Палама за необходимостта от изповед

Стр. 3

ПОКАЯНИЕ И ПОСТ

Старецът Атанасий Митилински
Безчувственият и благочестивият

Стр. 1, 6-7

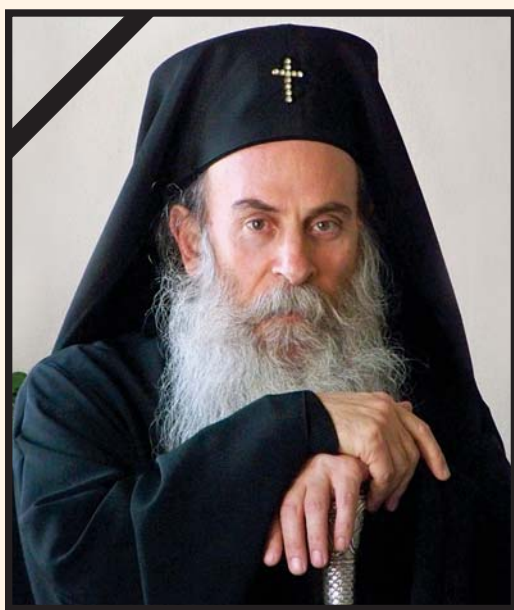
И РЕЧЕ СТАРЕЦЪТ

Татей Витовнишки
За сърдечната болка и смирението

Стр. 7

Българската православна църква се прости със свой достоен архиерей

Неврокопски митрополит
НАТАНАИЛ

На 16 ноември, в деня на своето земно рождение, на 61 години се престава в Господа Негово Високопреосвещенство Неврокопски митрополит Натанаил. Из цялата страна вестта за неговата кончина бързо се разпространи и потоци в скръб стотиците негови чеда – много от които под негово му духовно ръководство са поели пътя на духовното служение в Църквата. В много храмове бяха отслужени заупокойна св. Литургия и трисагий в памет на новопреставилия се архиерей, а в епархийския център – гр. Гоце Делчев, градската управа обяви триденен траур.

На 17 ноември по решение на Светия Синод на БПЦ и с благословението на Негово Светейшество Българския патриарх и Софийски митрополит Неофит тялото на владиката за няколко часа бе положено за поклонение в синодалния параклис „Св. цар Борис“. През целия ден софийското църковно изпълнение отдаваше почит на ревностния български архиерей, който шест години усърдно работи в Софийския епархия и бе пример за подражание и коректив за поведение. Водени от синовно чувство, софийските свещеници се прощаваха с него и пожелаваха да се включат в четенето на св. Евангелие, което подобава непрестанно да се чете пред тялото на упокоил се висш духовник. С дълбок поклон и цветя те за последен път се сбогуваха с мъдрия наставник и ревностен архиерей.

Траурен флаг бе спуснат върху фасадата на Синодната палата, към която се отравиха и много ярващи от различни епархии. Край ковчегата застанаха най-близките роднини на митрополита, духовници от близо и далеч, монаси, монахини, софийски семинаристи и преподаватели, родом от Неврокопска епархия, декани на факултети на СУ „Св. Климент Охридски“.

На стр. 4

ПОКАЯНИЕ И ПОСТ

ЗА ДУХОВНАТА БЕЗЧУВСТВЕНОСТ

Продължение от бр. 20

Дългогодишните страсти, стоящи зад безчувствеността

Сама по себе си безчувствеността не е хронично заболяване. Зад нея на практика стои друга една болест, която е хронична. Знае се, че една болест води до друга. Така например, ако дробовете не функционират добре, ще се разболее най-вероятно и сърцето, и т.н. Не съм сведущ по медицинските въпроси, но като цяло, ако един орган заболее, заболяват и други органи в тялото. Така и тук (при душата, б.пр.) – ако е налице една болест, то причината за нея най-вероятно е друга болест.

Но коя е тази дългогодишна духовна болест, която води до духовната безчувственост? Ще се изненадате. Това са дългогодишните смъртни страсти! Това са страстите, които са станали вече хронични, като преди всичко това са смъртните

Старецът Атанасий МИТИЛИНСКИ

страсти. Кой са те? Това са чревоугодие, блудството и т.н. Когато един човек дългогодишно живее в блудство, нима не става безчувствен? Или пък, когато дългогодишно се е грижил само за червото си и не гледа нищо друго освен това **как и какво яде и пие**, нима такъв човек не е духовно безчувствен? Или когато дългогодишно пребивава в гордост, в тщеславие (амбиция порочна), в сребролюбие... Нима когато човек дълги години е сребролюбив (скъперник), той не става безчувствен към нещастията на другите около него?

Така че, въпросната дългогодишна духовна болест са страстите, станали хронични, които със съдействието на небрежността водят до безчувствие. Когато човек не се грижи да се излекува от тях, подобно казващия: „Имам и нещо, ама няма да ходя на лекар“, тогава той стига до безчувствие, т.е. до крайно увреждане. Затова, нека внимаваме, мили мои, и да се страхуваме от дългогодишни страсти.

Как Юда стигна до безчувствеността

Кой бе Юда? Юда бе един от дванадесетте ученици Христови, избран подобно на останалите единадесет. Поверено му бе посланието на Царството Божие. И на него му бе поверено да чудотвори и да изгонва и пропъжда демони. И Юда чудотвореше! Бе от Господа избран ученик! „**Не аз ли избрах вас дванайсетте? Но един от вас е дявол!**“ (Йоан. 6:70), **един от вас е предател, казва. Аз вас избрах.** Христос не е избрал един предател. Нека не стигаме до богохулство, което ни представят разни исторически митове и филми, театрални постановки и циркулиращи теории, които оправдават по този начин Юда. Не! Бог НЕ Е избрал един продажник, избрал е Своя ученик. Но защо този ученик стига дотам, че да стане предател? Защо? Защото той се превърна в безчувствен. Как? Като се остави да бъде завладян от

страстта на сребролюбието. Поводът – държеше касата. Е, първия път сложил една паричка от общия корбан в джоба – усладило му се. Втория път – нещо повече, следващия – още повече. Опитвал се все повече по всякакъв начин да увеличи дохода си. Повярвал, че му се удаде и голямата възможност да получи и тридесет

На стр. 6

† НЕОФИТ, Патриарх Български

ПАТРИАРШЕСКО СЛОВО ПО ПОВОД БЛАЖЕНАТА КОНЧИНА НА НЕВРОКОПСКИЯ МИТРОПОЛИТ НАТНАНИЛ

„Никой от нас не живее за себе си и никой не умира за себе си, но живеем ли – за Господа живеем, умираме ли – за Господа умираме; следователно, живеем ли, или умираме – Господни сме“ (Рим. 14:7-8).

Ваши Високопреосвещенства, Ваши Преосвещенства, Досточтими отци, скъпи в Господа опечалени братя и сестри,

В каква пълнота тези думи на св. ап. Павел се отнасят за новопредставилния се Неврокопски митрополит Натанаил! Той претрпя всички дни на своя живот живееше за Господа, „Комуто служеше с душата си“ (Рим. 1:9) и с всичките си душевни и телесни сили до самата си смърт. И ние – свидетелите на неговите трудове и отдаденост на Бога и Църквата, които днес стоим потопени в скръб около ковчегата му, имаме увереността, че и в смъртта си той ще е с Господа, към Когото прилепи сърцето си от млада възраст.

Роден в благочестиво православно семейство, положил всяко старание в обучението си в Софийската духовна семинария и Атинския богословски факултет, отрано избрал и неотклонно с ревност следвал монашеския подвиг, за да привнесе „към вярата си добродетел, към добродетелта знание, към знанието въздържание, към въздържанието търпение, към търпението благочестие, към благочестието братолюбие, към братолюбие то любов“ (2 Петр. 1:5-7). Неврокопският митрополит Натанаил служеше на Бога и на светата ни Църква навсякъде, където беше поставен: като протосингел на Ловчанската св. митрополия, като обгрижващ българската църковна община „Св. Йоан Рилски“ в Лондон, като протосингел и викарен епископ на Софийска митрополия, като главен секретар на Светия Синод и най-вече като епархийски архиерей на Неврокопска епархия. Той носеше възложения му от Бога кръст „с дълготърпение, с Дух Светий. С нелицемерна любов, със слово на истина, със сила Божия, чрез оръжията на правдата, при укори и похвали“ (2 Кор. 6:6-8). Без да щади себе си, понасяше страдания – духовни и телесни „като добър воин Христов“ (2 Тим. 2:3), защото знаеше, че „страда-

ният на сегашното време не са нищо в сравнение с оная слава, която ще се яви“ (Рим. 8:18).

Митрополит Натанаил беше истински носител и пазител на духовната традиция на св. Православие. Той се учи на подвижничество от такива носители на Божията благодат като: архимандрит Даниел от Троянския манастир, архимандрит Евлогий от Рилския манастир, схимонах Серафим от Зографския манастир, архимандрит Серафим Алексиев и други знайни и незнайни Божии угодици от нашето време, в които дишаше Светият Дух, които той с боготърсещата си душа откриваше, познаваше, ценеше и следваше в своя житейски път. И предаде този духовен опит, този събран с толкова усърдие духовен еликсир, на своите многобройни чедра, които, всеки според своята вяра, следваше този изпитан през вековете път, водещ към живот вечен. Той вярваше и изповядваше, че Бог винаги помага и укрепява онези, които търсят спасение, които искат да бъдат честни пред своята съвест и да изпълняват обещанията, дадени пред Господа.

Стотици са днес мъжете и жените, преминали през неделните училища и детски лагери в богохранимата му епархия, които под отеческата грижа на митрополит Натанаил от ранна възраст опознаха от опит и изучиха Православната вяра, навлязоха в църковния живот и мнозина от тях днес са служители на Църквата. Не скъпеше време и сили в трудове по въздигането и укрепването на духовния живот в епархията му, служеше и проповядваше неуморно, назидаваше и изправяше с отеческа жертвена любов своите пасоми, бдеше ревностно за чистотата на вярата и за това никога от поверените му от Бога души да не се отклонява ни надясно, ни наляво, гри-

жеше се за чинното извършване на богослужбите, трудееше се за въздигането и благоукрашаването на храмове и манастири, за книгоиздаването, просветата и социалната дейност в диоцеза на Неврокопска епархия.

Воден от своята дълбока вяра и ревност по Бога, той не пожали сили, за да приведе в оградата на Църквата и към купола на светото Кръщение лутащи се, колебаещи се, заблудили се души, да ги роди във вярата и да ги украси в нея; не пожали сили за възстановяването на църковното единство и мира както в поверената му епархия, така и в цялата Българска православна църква.

Във всичките си дела новопредставилният се митрополит Натанаил се стараше да познава „от опит, коя е благата, угодна и свършена воля Божия“ (Рим. 12:2), като имаше „пред очи не видимото, а невидимото; понеже видимото е временно, а невидимото – вечно“ (2 Кор. 4:18), пребъдваше във вярата твърд и непоколебим (Кол. 1:23), вършеше всичко словом или делом в името на Господа Исуса Христа (Кол. 3:17), усиляваше се в благодатта, която му бе дадена от Христа Исуса (2 Тим. 2:1), пребъдваше в това, на което е научен и което му бе поверено (2 Тим. 3:14).

Братя и сестри, Ние израчаваме сега нашия обичан събрат, който „имайки в себе си словото на живота“ (Филип. 2:16), пламтеше от „ревност към доброто винаги“ (Гал. 4:18), „чието усърдие много пъти сме изпитвали в много неща“ (2 Кор. 8:22), с молитва: Бог по Своята безмерна щедрост да въздаде стократно за добрите му трудове и да всели душата му там, където „праведниците сияят яко светла“.

Бог да го прости! Вечна и блажена да бъде паметта му!

След оелото бяха прочетени съболезнователни адреси

ТРАУРНО СЛОВО ОТ ИМЕТО НА НЕВРОКОПСКИЯ ЕПАРХИЙСКИ СЪВЕТ

Ваше Светейшество, Ваши Високопреосвещенства и Преосвещенства, благоговейни отци, братя и сестри,

Негово Високопреосвещенство Неврокопски митрополит Натанаил, нашият дядо Владика, беше избран да оглави Неврокопска епархия на 24 април 1994 г.

Неуморното му служение към Бога и хората беше всеки миг, всеки час. По негова инициатива се изградиха и обновиха множество храмове и манастири в нашата епархия. С неговото благословение се даде начало на дейности, които вече 20 години укрепват правослазната вяра в сърцата на хора от различни възрасти, от деца до големи. Създадох се редица небелни прицърковни училища. По инициатива на нашия дядо Владика още от първото лято след въдворяването му за Неврокопски митрополит започна провеждането на детски лагер православен лагер в манастира „Св. вмчк Георги Победоносец“, гр. Хаджидево. От 13 ноември 1996 г. към Митрополията започна да функционира кухня за подпомагане на социално слаби. От есента на 2007 г. бе открит курс по светогорско източно-църковно пеене и школа по иконопис. За големите християнски празници провеждаше срещи с подрастващото поколение – бдещето на нашето съпно Отечество, с ученици и студенти от епархията. Неврокопска епархия е и място за провеждане на международни конференции по основни актуални теми, свързани с вярата и сектите, които събират представители от целия православен свят.

Негово Високопреосвещенство Неврокопски митрополит Натанаил искаше и правеше най-добро то за дейности, които градят и укрепват Православието в сърцата, защото неговият съкровен стъпел и копнеж беше всяко човешко същество да може да се докосне до Бога, на Когото той посвети и отдаде живота си. Беше за всички истински пример на живот и служение на Бога и ближния. Апостол на вярата и любовта! За всички нас зазубота е огромна, изгубихме духовния си отец и наставник. Човекът, който винаги намираше време за всекиго – да каже добра дума, да го утеши, да го насърчи със слово и пример, винаги готов да се притече на помощ, да попомне и да обегърне с пастирска грижа и любов всички.

Дядо Натанаил ни казваше: „Никой

не ни е длъжен, но ние сме длъжни на всички“, т. е. че всеки трябва да се жертва за другия.

И ние гледахме как целият му живот беше посветен на това – всеотдайно, жертвена обич към Бога и хората. Той гореше за чистотата на светоотеческата ни вяра, милеше и болеше за единството на Църквата.

И когато му казахме: „Дядо Владика, да можем да следваме Вашия пример“, той ни отговаряше: „Не искам хората да следват мен. Искам Бога да следват!“

„Образец за духовно служение“, „съвестта на Българската православна църква през последните години“ – това са само малка част от думите, с които можем да опишем дядо Натанаил. Неговият принос все повече ще се оценява и осъзнава, защото личности като Неврокопски митрополит Натанаил са безценен, рядък духовен дар, дар свине. За българския народ дядо Владика беше Божие благословение.

Каквото и да кажем още, то все ще е недостатъчно, за да опише в пълнота Негово Високопреосвещенство Неврокопски митрополит Натанаил. Той съгради много, остави вечна светла диря след себе си – същностно наследство, към което всички ние имаме огромна отговорност: да пазим, съхраняваме и развиваме за слава Божия. Защото нашата най-голяма синовна признателност към непрежаликия, скъпия ни дядо Натанаил е да продължим започнатото от него, да помним и живеем съгласно неговите духовни заръки – да обичаме и следваме Бога, да пазим чистотата на правослазната ни вяра и винаги да сме заедно и единни.

Почивай в мир, наставниче наш! Благодарим ти за всичко! Завинаги ще живееш в сърцата ни! Моли се за нас!

Словото е произнесено след оелото от ик. Николай МАЛЕЧКАНОВ

ДОКУМЕНТИ

Решения на Св. Синод на БПЦ

Относно избора на нов Варненски и Великопреславски митрополит

На 23 ноември, на своето извънредно заседание Св. Синод в пълен състав взе следните решения: касира проведенния на 17 ноември т.г. епархийски избор за митрополит на овдовялата Варненска и Великопреславска епархия; насрочва нова дата – 15 декември 2013 г. – за повтарен епархийски избор; определя същия списък с достоизбираемите епископи за предстоящия повтарен избор; определя Доростолския митрополит Амвросий да продължи да изпълнява функциите на заместник на овдовелия митрополитски престол. Той е натоварен и с провеждането на повторния избор.

На 22 декември 2013 г. в София следва да бъде избран новият Варненски и Великопреславски митрополит.

Относно овдовялата Неврокопска митрополитска категра

На своето извънредно заседание на 17 ноември 2013 г. по повод кончината на приспопамятния Неврокопски митрополит Натанаил, Св. Синод на БПЦ-БП определи Негово Високопреосвещенство Видинския митрополит Дометиян за заместник на овдовелия Неврокопски митрополитски престол до избора на нов Неврокопски митрополит.

Видинския митрополит Дометиян ще организира и провеждането на епархийски избор за двама кандидати за епархийски митрополит на Неврокопска епархия.

† **Сливенски митрополит ЙОАНИКИЙ**

Как га се изповядваме

Опитът на духовника показва, че не всички вярващи се изповядват истински. Едни отиват на изповед без предварително самоизпитване, без да знаят своите грехове и следователно, не могат да ги изкажат пред свещеника; други знаят греховете си, но поради лъжлив срам ги премълчават или ги представят не в истинския им вид; трети изповядват всички свои грехове, но без чувство на разкаяние, без да страдат, че са ги допуснали.

Те не получават прошка на греховете си от Исус Христос.

Как трябва да се изповядваме? [...]

Пълнотата на нашата изповед трябва да обхваща не само всички грехове, с които сме очернили душата си, но и всеки грях поотделно. Трябва да представим като съзнателни греховете, в извършването на които не сме твърдо уверени; да разкажем обстоятелствата, при които са извършени. Трябва да кажем греховете, които със знание или по незнание, с размисъл или с лекомислие, по привычка или случайно сме извършили. Полезно е да кажем тяхната причина и следствие – да признаем не са ли произлезли от някоя страст, не сме ли подбудили и други към извършване на подобни грехове. С една дума, за да има изповедта нужната пълнота, свещеникът трябва да знае от нас това, което знае Бог, или поне това, което ние сами знаем за себе си.

Пълната изповед е искрена. Езикът на истинското разкаяние е смирен, прост, искрен. С простодушие и откровеност се изказват греховете такива, каквито са в действителност – неприкрити, неизвинени, непремълчани и неомаловажени. От недостатъчна искреност при изповядване на греховете изповедта е наистина несвършена. Така грешим двойко – без искреност към самия себе си или към свещеника.

Има такива, които се изповядват и признават задълженията на християнина, но като ги прилагат към себе си, те ги изменят. Измислят поводи, за да се оправдаят в тяхното неизпълнение или пък съвсем да омаловажат своята вина; например – откъщават под предлог на чест; проявяват честолюбие уж заради душевна възвишеност; живеят в разкош, който да съответства на достойнството им; не спазват пост поради мними здравословни причини. Всеки закон одобряват в мислите си, но няма закон, който не биха нарушили на дело. Признават всеобщност на правилата, но себе си изключват под различни предлози. [...]

Нека изповядващите се старателно да пазят спасителния срам, който отваря сърцата за скръб от греховете и без който няма покаяние, но нека твърдо побеждават този опасен срам, който затваря устата.

Непременно след пълната, искрена и сърдечна изповед „вие ще почувствате прилив на необикновена радост, свежест на обновление ще обхване цялото ви същество; вие ще почувствате, че от сърцето ви се е свалил тежкия камък на скверността, която дотогава го е потискала, и че сте станали обновен и чист човек; вие дойдохте при свещеника грешен, а си отивате очисти, опростен“ (прот. Г. Голубцов).

Из „Духовни напътствия за покаяние и изповед“, СИ 2008 г.

ДОКУМЕНТИ

Кандидатури за ръкоположения на свещенослужители

Светият Синод на БПЦ, след като разгледа същипилите кандидатски преписи за ръкоположения на енорийски свещеници и свещеномонаси, на основание чл. 134 и във връзка с чл. 132 от Устава на Българската православна църква реши да бъдат публикувани имената на следните кандидати:

Великотърновска епархия: Христо Петков Червенски от гр. Габрово – за енорийски свещеник; Цонко Атанасов Цонков от гр. Севлиево – за енорийски свещеник.

Св. Гризориј Палама за необходимостта от изповед

Словото на учението, което ни наставява в пътя за спасение на нашите души, прилича на семе. И така, както земеделците първо орат земята с рало и след това хвърлят семеното, така и ние трябва първо да обработим и подготвим себе си, за да приедем в нас небесното семе, сиреч словото на духовното домостроителство. Ние, обаче, не сме бездушни и безчувствени ниви, тъй че само от други да бъдем обработвани и засявани. Ние сме земя одушевена и разумна и трябва сами да подготвим себе си чрез покаянието.

Начало на покаянието и на духовната обработка е това, което доброволно правели пристъпващите към Йоановото кръщение, за което ни говори Евангелието: „Тогавга Иерусалим и цяла Иудея и цяла Иорданска околност излизаха при него и се кръщаваха... В река Иордан, като изповядваха греховете си“ (Мат. 3:5-6). Така че изповедта на нашите грехове е начало за обработване на душите ни, начало на нашето покаяние и подготовка за приемем спасителното семе на Божие слово. Подобно извършването на земната оран, защото чрез нея се изтръгват от земята сухите корени и тя е готова да приеме полезните растения и семена. Същото прави и изповедта за разкаяние нива – нивата на сърцата ни. Изорава я, изважда из недрата ѝ лукавите страсти, скрути в дълбочина, и я прави готова да приеме светлите зърна, които да покълнат и да дадат добрия плод на добродетелите. Защото както земята след Агамовото престъпление започна да ражда тръни и други непотребни растения (Бит. 3:18), така и сърцето ни не престава да ражда помисли и болезнени страсти на злото, както и всякакви грехове, които произлизат от тях.

Заради това, братя, необходимо е всеки от вас да има свой духовен отец,

да пристъпва към него с вяра, да се смирява пред него и да му изповядва всяко зло, което таи в сърцето си. Необходимо е да приемате душевно лечение от духовник, за да изтръгнете от душите си тръните и бурените на греховете, които сами отледахте чрез неадекватен и немарлив живот. Слушайте с готовност словата на Светия Дух, трябва да се убедите в съветите и наставленията на духовните отци, за полза на всички, и чрез свещеническото опрощение и благословение да се примирите с Онзи, който по безграничното море на Своето човеколюбие, сведе небесата, слезе и прегаде думи за живот вечен и семе за спасение в сърцата на тези, които имат послушание към Него. Нека никои от вас не стигат далеч от Тавството на Изповедта, което е начало на покаянието. Защо то така ще върви напред и как ще напредне в добротата, ако не започне от самото начало на добродетелите?

Без изповед и без покаяние, както казахме, не са достойни да приемеш дори свята дума. А как тогава ще приемеш в себе си Тялото и Кръвта на Христос, ако първо не се очистиш чрез Изповедта и покаянието, в съответствие на греховете ти? За това и великият апостол Павел настоятелно съветелства и заръчва следното: „Но нека човек да изпитва себе си, и тогава да яде от хляба и да пие от чашата. Защото, който яде и пие негодно, той яде и пие своето осъждане“ (1 Кор. 11:28), тъй като не различава в тези дарове Тялото и Кръвта Господни. Не разбира, че това Тяло, което е съвършено безгрешно (извън всякакъв грях), няма да приеме да влезе в човек, обременен от грехове.

Ако дори ръцете си не можем да издигнем към Гос-

под и да се помолим, ако са омърсени с грях, и нямаме никакво гръзноновение пред Бога, и ни липсва чиста съвест, как ще приемем в себе си Самия Христос. Как Тялото Му ще стане едно с нашето, ако не измием първо греховете си чрез изповедта? Ако чрез милостиня, чист живот и въздържание, молитва и разкаяние, и други добри дела не изчистиш нечистотата на душата си, изцапана от греховния живот, дарът ти няма да бъде приет от Господ. И как Господ ще даде Своя пречист дар, Своето Тяло, на тебе, без да си изчистиш преди това чрез Изповед и Покаяние? Как мислиш? Дори Божиите заповеди Господ не позволява да прозвонят с нечисти уста, защото е писано: „На грешника – казва Господ – как ти говориш за заповедите Му и имаш завета Му в устата си?“ И този завет Бог не разрешава да бъде държан в нечиста уста. А как ще даде Тялото Си на тази нечиста уста? Нека очистиш първо тялото, после устата и накрая ума си. С мирна и чиста съвест да пристъпим към Божественото Причастие.

Занаятчиите златари, когато позлатяват медта със злато, сребро или друг скъпоценен метал и чрез полирането им придават прекрасен вид, найнапред почистват добре съда от всякаква патина или нечистота. А ние, които чрез светлото Причастие чрез несравнимо по-висш начин се позлатяваме, дори обожествим; колко повече трябва първо да се изчистиш от всяка нечистота на плътта и духа? Ние биваме позлатени не само повърхностно, отгоре, както позлатената мед, а се позлатява цялото ни същество, цялата ни вътрешност. Затова, прегу да пристъпим към Светинята, трябва да измием дори петната, намиращи се в дълбо-

ните на душите ни. Защото само така се причастяваме за спасение и вечен живот.

Но ако пристъпваме с лукава душа, без изповед, без опрощение на греховете ни от духовник, комуто Сам Бог му е дарувал власт „да развързва и свързва“ нашите грехове, без да се обърнем с покаяние към Господ и без да се поправим по начин, присъщ на благочестието, тогава непременно тази дръзост ще послужи за осъждане на душите ни и за спечелване на вечното наказание. Така отдалечаваме от нас Божията щедрост и търпение, защото, казва апостолът: „оня, който е потънал Сина Божий и счел за нечиста кръвта на завета, чрез която е осветен, и е похулил Духа на благодатта, колко по-тежко наказание, мислите, ще получи!“

Затова, нека направим себе си достойни за пречистите Тайни чрез покаянието. Или по-добре чрез делата на покаянието нека прегадем себе си на Онзи, който е силен от негодности да ни направи достойни. И така да пристъпваме към Божественото Причастие с неосрамваща надежда и вяра, внимавайки не само върху това, което виждаме, но и върху това, което не виждаме. Защото божественният Хляб е завеса, зад която се крие Божественото. Това има предвид и свещеният Павел, козато пише, че Господ Исус Христос е „път, който отново ни отвори Той чрез завесата, сиреч, плътта Си“ (Евр. 10:20). Нека пристъпваме към Божественото Причастие с искрено сърце, при пълна вяра, като очистиш сърцата от лукава съвест и умием тялото с чиста вода (Евр. 10:22).

Из „Патерикъл филокалия“, изд. на м-р „Вси светии“, о-в Спец Превод: Анна ПАРАМИНГОВА

Ден на православно семейство и младеж

Празникът в Софийската св. митрополия

На 21 ноември в салона на Софийската св. митрополия се проведе традиционната празнична вечер, посветена на Деня на православната християнска младеж и семейство. Тази година се навършват 83 г. от решението на Светия Синод на БПЦ, с което празникът Въведение Богородично се чества и като Ден на християнското семейство и православната младеж в България.

Негово Светейшество Българският патриарх и Софийски митрополит Неофит, придружен от Негово Високопреосвещенство на САЩ, Канада и Австралия митрополит Йосиф и пре-

освещените епископи Знепоски Йоан и Маркианополски Константин, бе тържествено посрещнат в празнично украсения салон на Софийската св. митрополия, преминавайки през дълъг шпалер от свещеници и софийски семинаристи, когото пееха подобващото за посрещането на първоиерарха на Българската православна църква „Многолетствие“.

На празничната вечер присъстваха духовници на Софийска епархия, деканът на Богословския факултет към СУ доц. г-р Александър Омарчевски и и.г. ректор на Софийската семинария – г-н Димитър Костадинов, началници на отдели и служи-

тели на Столична община, преподаватели и студенти на БФ, представители на Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“, множество семейства със своите деца и миряни.

Празничната програма започна с въведителни думи на епископ Йоан, викарий на Софийския митрополит, с когото той приветства всички с добре дошли на духовния празник в Софийската митрополия и представи доц. г-р П. Павлов, който прочете доклад на тема „Брак и монашество“.

Водещ на вечерта бе актьорът г-н Георги Каркеланов, който е завършил и БФ на СУ.

В празничната музикална програма взеха участие: Училищен хор при 91 Немска езикова гимназия „Проф. К. Гълъбов“ с диригент Красимира Цуцумирова, певческа група от Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“ с диригент Любомир Изнатов, Смесен камерен хор

„София“ с диригент Мария Русева и Софийският свещенически хор с диригент протойерей Кирил Попов.

Приветствия поднесоха доц. г-р Ал. Омарчевски, декан на Софийския богословски факултет, а от името на християнските семейства – презвитера Мария Русева.

В края на празничната вечер Негово Светейшество патриарх Неофит поздравил многолюдното събрание с празника на християнското семейство и отправил своя първосветителски благослов.

С гърмко многолетствие за всички младежи, християнски семейства и за всички, които празнуват този празник, и с изпълнението на химна на православната християнска младеж „Напред след знамето Христово“ завърши духовното тържество в Софийската митрополия, а Негово Светейшество дълго време раздаваше благословение на множеството християни.

Весела
ИГНАТОВА

Кръгла маса „Семейството, образованието и християнските ценности“

В навечерието на празник Въведение на Пресвета Богородица в Ловеч се проведе кръгла маса на тема „Семейството, образованието и християнските ценности“. Срещата бе иницирана от Ловчанска света митрополия, като символният домакин бе Община Ловеч.

Кръглата маса бе открита със слово на Негово Високопреосвещенство митрополит Гавриил, в което бе акцентирано върху въпиющата нужда от вероучение в учебната програма на българските училища, като един от начините за противодействие срещу видимия упадък на моралните ценности на съвременното българско общество.

Доклад произнесе проф. д-р Емилия Василе-

ва от СУ „Св. Климент Охридски“, в който отчете, че България се намира в един особен период на „разруха на етичното и социалното пространство“, в което всички ние живеем и определи православното възпитание като „сърцевиден източник на нравствеността“. Проф. Е. Василева каза, че всяко дете съдържа усет към доброто у себе си, който по рождение се дава като дар от Бога; необходимо е това естествено предразположение към вършене на добро да се запази на всяка цена.

Доклади, изказвания и презентации изнесоха още стар проф. ик. Захарий Дечев, ик. Любомир Казашки, директори и учители на ловешки, троян-

ски и луковитски училища.

В общилене се стигна до общия извод за изключителната полезност на религиозното ограмотяване и възпитание на духовното и нравствено здраве на българските ученици.

На срещата присъстваха областният управител на област Ловеч г-н Милко Недялков, кметът на община Ловеч г-н Минко Казанджиев, главен експерт в МОН г-н Коста Костов и др.

Ловчанска
митрополия

† Ловчански митрополит ГАВРИИЛ

Събрали сме се на този форум, подтиквани от неотложна нужда. Именно насъщна, жизненоважна е необходимостта от задължителното въвеждане на религиозното образование в българските училища, и в частност на преподаването на православното християнско учение и ценности. Тези думи не са преувеличение, а отразяват пряко действителността, в която живеем. Все повече родители и учители алармират, че у децата и младите хора в България не само че и дума не може да става за висока нравственост и добродетели, но липсват дори и нормални човешки взаимоотношения. И това не е откъслечно, спорадично явление, но реалност, чийто образ и мащаби плашат. [...]

След семейството, и именно училището е призвано да сее нравственост у децата, да се грижи да образова не само ума, но и сърцето. За съжаление, трябва да признаем, че нито семейството, нито училището е способно да изпълни това свое най-високо призвание. Родителите – самите те са живели в едно атеистично общество и често пъти се затрудняват в духовното възпитание на своите деца. Училището, от своя страна, поема тези духовно неориентирани деца в системата си, но вместо да се бори с болестта, я задълбочава. То дава знания на разсъдъка, но е със свързани ръце да направи сърцата на децата светли, състрадателни, плени от добродетелите и чистия живот. И накратко казано, една след друга се рушат нашите основи, идеали и светини: **вярата, семейството, децата, образованието.**

Ние сме твърдо уверени, че един от най-неотложните отговори на тази не просто криза, но надвиснала катастрофа е преподаването на Религия-Православие да бъде въведено в задължителната програма на българските училища. Ако религиозното образование може да се осъществи успешно под някаква друга форма – не бихме и имали нищо про-

тив. Но опитът показва, че такива форми на преподаване като СИП или часовете по програмата „Успех“ далеч не са способни до постигнат желаните резултати. [...]

Мотото на нашата кръгла маса е: **Семейството, образованието и християнските ценности в нашия живот.** Аз бих го парфразирал: „Не искаме образование без Бога!“ Това не го искат родителите, не го искат учителите, не го искат най-вече самите деца. Но само на по-малко от 1% от тях е предоставена възможността да се докоснат до красотата и преобразяващата сила на Христовото благовестие. Ако религиозното обучение стане задължително, броят на тези деца ще бъде няколко десетки пъти повече. И вярвам, че няма родители, на които да не му се иска сутрин, оставяйки детето си зад училищните врати, да не желае то да бъде спокойно и весело там, да има съвестни и благодетелни другари. Що за човек би пожелал обратното за детето си – да отива със страх в класната стая, да се прибира натъжено, обидено, изнервено, или по-лошо – да държи непочтителен тон на родителите си, да изпада в истерични кризи след тежкия ден, прекаран в училище. В един клас не повече от 1-2-ма ученика ще станат физици – но физиката е задължителен предмет, а в този същия клас всяко дете всекидневно се изправя пред избора между доброто и злото, а когато порасне, ще има семейство и самото то ще възпитава деца. Нека му дадем правилния ориентир, за да направи правилния избор, за да даде и то на своите поколения правилното възпитание. И ако човек преуспява в нравствеността, няма няма да преуспява и във всичко останало? Човекът с високи морални устои е трудолюбив, постоянен, честен, внимателен, разсъдлив и поради тези си качества той се радва и на земни блага и успехи. [...]

Из словото, произнесено на Кръглата маса

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА 2014 г. „Църковен вестник“

1 година 30,00 лв.
6 месеца 15,00 лв.
3 месеца 7,50 лв.
ед. цена 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 980-30-16, центр. 987-56-11/245,
e-mail: synpressbg@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Анула Христова

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на **Танка Тончева Христова**, като се изписват точният адрес и пощенският код на абоната!

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCN96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.